

У Держфіскальній службі починається боротьба з корупцією на митниці

Нововведення почнуться вже через кілька днів. Таку заяву зробив глава відомства Роман Насіров. Протягом наступних двох місяців будуть вдосконалені оцінки вартості товарів, а також встановлений єдиний рівень визначення митної вартості товарів на всіх пропускних пунктах. Раніше повідомлялося, що протягом наступних двох місяців в Україну прийдуть американські митники, які поділяться своїм досвідом з українськими колегами.

2,241

на стільки мільярдів доларів протягом серпня 2015 року зросли золотовалютні резерви Національного банку України, станом на 1 вересня вони становили 12 млрд 617 млн доларів. Це майже вдвічі більше, ніж на початку цього року, інформує прес-служба НБУ.

На Сході України загинуло 140 волинян

Загалом на Сході України загинуло 140 волинян — військовослужбовців Збройних Сил України: 131 військовий загинув, безпосередньо беручи участь у бойових діях, 8 — під час відпустки, з причин неслужбового характеру, та 1 військовослужбовець помер після демобілізації від отриманих у зоні бойових дій травм.

5

Відомості.інфо

№35 (777)

10 - 16 вересня 2015 року
http://www.vidomosti.info/

Суспільство

Найважчим був бій під Калиново, де в БТРі згорів увесь бойовий екіпаж

Розповідає військовослужбовець Олексій Гуменюк, який вже більше року боронить Україну від сепаратистів під Попасною.

У старшого лейтенанта 54-ої окремої механізованої бригади ЗСУ Олексія Гуменюка за плечима більше року війни на сході України. Молодий чоловік очікує на демобілізацію і, можливо, упродовж вересня повернеться додому. Нещодавно військовому випала нагода побувати у відпустці на Старовижівщині, де він народився, закінчив школу, де його родина та батьківський дім.

ПЕРШЕ БОЙОВЕ ХРЕЩЕННЯ

— Життя склалося так, що після закінчення Дніпропетровського університету залізничного транспорту я прийшов на роботу на Придніпровську залізницю, — розповідає Олексій. — А 31 липня 2014 року був мобілізований до Збройних сил України. Спочатку служив в окремій танковій бригаді, потім перевели в механізовану. Майже весь період служби минав у районі Попасної.

Уже сама назва населеного пункту, про який згадує мій співрозмовник, насторожує, бо з повідомлень із передової ми чуємо про напружену ситуацію довкола цього міста.

— Стріляють постійно, коли більше, коли менше, — розповідає старший лейтенант Гуменюк. — Особливо потужний натиск із боку ворога відчували з 17 листопада до 8 грудня 2014 року. Обстріли не припинялися. Потім почалося перемир'я. Уночі на Новий рік і до лютого 2015 року бойові дії набрали ще жорсткішого характеру. Тривало це доти, поки наші не залишили Дебальцево.

Непростим видалося перше бойове хрещення Олексія Гуменюка, про яке він згадує із невимовним болем:

— Це було 18 вересня минулого року під Калиново, в районі Ста-

ханового. На двох БМП ми їхали в Тройцьке на бойову позицію. Нас зустрів комбат і сказав, що наші розвідники на таких же машинах потрапили в засаду. Одному екіпажу розвідників вдалося вирватися, що з другим — невідомо. Коли наблизилися впритул до місця, де на розвідників напали сепаратисти, почалася стрільщина, в хід пішла важка зброя. Дібравшись до підбитого БМП, побачили, що ніхто з розвідників не залишився живим, вони згоріли разом із командиром в бойовій машині, у якій заклинила гармата. Їм би варто було повернутися назад, зустрівши ворога, як кажуть, зробити «відкат», але, видно, хлопці не встигли, та й місцевості вони не знали.

З ким доводиться стикатися нашим бійцям під час бойових дій на сході України, Олексій Гуменюк нині знає не з сюжетів по телебаченню чи розповідей знайомих.

БІЛЬШІСТЬ ЖИТЕЛІВ ОКУПОВАНИХ ОБЛАСТЕЙ НЕ ВИЇХДЖАЛИ ЗА ЇХНІ МЕЖІ

— Пам'ятаю, як на початку війни зателефонував до свого колишнього однокурсника в Красноармійськ. Запитую, чи він ще не подався в «ополчення», і чую у відповідь: «Я що, схожий на наркомана чи алкоголіка?». Кого там тільки немає! Ми слухаємо їхні розмови по радіо та чуємо звертання «Саїд», «Ахмед»... Хіба такі імена мають донецькі шахтарі? Чимало й росіян. Хтось прийшов сюди, щоб заробити, для когось це спосіб життя, хтось виконує наказ чужої влади. У липні цього року взяли в полон Олега з Нижневартовська. Має судимість, але подався в Україну, щоб заробити на смерті народу, який ще вчора називав братнім. Однак, як каже, за п'ять місяців «служби» не отримав ні копійки. Інший випадок: люблячий внучок-білорус

приїхав до бабусі в Донецьк і вирішив захищати «Русский мир». Якби ж то з ідеологічних або інших переконань, так ні, знову за гроші. Розповідає, що бойовики обіцяли зарплату в 14 тисяч гривень за місяць, але не заплатили ні гривні.

Розмовляємо про те, як ставиться місцеве населення до української армії. Запитання, здавалось би, банальне, та хочеться сподіватися, що за невеликий проміжок часу, відколи точиться війна, люди на сході схаменулися, розібралися, хто друг, а хто ворог.

— Усе, що прилітає в Попасну, — то від нас, яких в очі називають бандерівцями, — каже Олексій. — А коли пояснюєш, що не українська армія стоїть там, звідкіля працюють «Гради», про що вони, власне, й самі добре знають, все одно винними залишаємось ми. Запитуєш, чому голосували за сепаратистів, у відповідь чуєш, що це хоч і бандити, але «свої» ж. Не можна сказати, що люди на сході за Росію, але й Україна їм не рідна. Як на мене, то дивна в них філософія: мовляв, «від нас нічого не залежить». Складається враження, що більшість із тамтешнього населення не мають ні гідності, ні гордості, не те, що патріотизму в душі. Може, все від того, що переважна більшість населення Луганської та Донецької областей не виїхали за їхні межі, а «варяться» в соку, який їм пропонує російське телебачення? Та й побут там нагадує швидше за все російську глибинку: на стіні плазмовий телевизор, на столі — мікрохвильовка, а поруч — звичайна плита під дрова та вугілля, без кружків, під порогом бур'яни...

— Кожна людина має те життя, на яке заслуговує, — переконаний мій співрозмовник. — Жителі Східної України розраховували, що

прийде Росія і впаде на них «манна небесна», що без Донбасу Україна пропаде. Уже більше року точиться війна, Україна живе без надходжень із цієї території — і виживає. Але ж вугільний Донбас — це не лише Донбас український. Скільки шахт, що розташовані на вугільному донбаському крижі, в Росії, поруч з нашими областями, працюють? Чому луганчани та донецьчани не замислювалися над цим запитанням, коли йшли на так званий референдум? Невже думали, що в Україні російська влада відновить роботу їхніх копалень при тому, що про свої не дбає?

ЗБРОЙНІ СИЛИ УКРАЇНИ ПОТРЕБУЮТЬ ПОВНОГО РЕФОРМУВАННЯ

Олексій Гуменюк розповідає, як нині живуть люди на території, що підконтрольна сепаратистам. Про ціни на продукти, які там втричі вищі, ніж наші, про те, як ця ситуація породжує контрабанду, як ладні працювати цілий день за буханець хліба. Про те, що дехто із сепаратистів давно хотів би втекти в Росію, але зворотного шляху для них не існує. Про так зване «попаснянське козацтво», у якого в крові більше алкоголю, ніж чогось іншого, що хотіло утворити свою республіку, але благословення на це з боку Росії так і не отримало. Як з кожним новим російським «гуманітарним вантажем» у сепаратистів з'являються «Гради», «Смерчі», «Буратіно». Не мовчить і про ті проблеми, з якими стикнулася наша армія, і вважає, що вона потребує повного реформування.

— До цих пір в армії збереглися «совдепівські» стандарти, — говорить старший лейтенант Гуменюк, хоч одразу після мобілізації їхню бригаду забезпечили усім необхідним. — Одна справа, коли до її лав

призивають вісімнадцятирічних юнаків, а зовсім інший підхід потрібно шукати до людей старшого віку, які прийшли в ЗСУ під час АТО. У мене, скажімо, в підпорядкуванні є доброволець з Нікополя, металург Василь Михайлович, якому 61 рік. До нього не можна ставитись, як до молодих хлопців. Бо й свідомість у чоловіка інша. А знаєте, що найважче на передовій? Коли працівники міліції, СБУ, прокуратури знають, що, відслуживши місяць або 45 днів, вони повернуться додому до сім'ї, то ми позбавлені такої можливості, і дні тут тягнуться, як місяці, а дехто з наших хлопців за рік тільки 13 днів у відпустці провів. Буває по півроку нікого не бачать, окрім обмеженої групи з 20 бійців та ворога, від цього «голову зносить». Потрібно впевненість, що, відслуживши певний термін, ти побачиш домівку, рідних, отримаєш психологічне розвантаження, після чого легше повертатися на передову. Тому й трапляються іноді деякі неприємні речі, як, скажімо, пияцтво, що часто закінчується досить плачевно, і ти, командир, не можеш від цього врятувати своїх бійців. Та й командування наше дивиться на такі речі досить ліберально, а це, вважаю, неправильно. Тому й солдати так неохоче стають контрактниками.

— Коли закінчиться ця війна? — запитує в Олексія.

— Років через п'ять. А може, більше. Я не експерт. Скільки подібні війни тривають в Чечні, Абхазії, Придністров'ї? Знаю тільки одне: Путін своєю смертю не помре, він відповідь за все і за кожного полегло на цій війні перед людьми та Богом.

Наталія ЛЕГКА

На фото з передової: Олексій Гуменюк.

Волинські археологи знайшли старовинний човен

На Волині в селі Старосілля Маневицького району знайшли старовинний човен. Про це повідомив директор Маневицького районного історико-краєзнавчого музею Петро Хомич.

За словами Хомича, човен був знайдений 27 серпня. «31 серпня ми виїхали з науковцями на місце, де знайдений той човен. Побачили, що там був виритий котлован метрів 15 довжиною, 5 метрів шириною. На дні виднівся човен. При детальному огляді ми з'ясували, що це човен-довбанка. Він був на глибині трьох метрів. Мож-

на зразу сказати — це років 500 точно», — зазначив він.

Директор Маневицького районного історико-краєзнавчого музею додав, що тільки після експертизи можна сказати точно, скільки років цьому човну.

«Коли ми подивилися, то, значить, човен довжиною десь приблизно до 12 метрів, висотою до метра, товщина десь 7–8 сантиметрів. Він дуже унікальний. Таких човнів в Україні, мабуть, ніде ще не виявлено», — розповів науковець. Човен планують передати Маневицькому музею.

